

rets og Fornægtelsens onde Aand, som han fordømte og vilde bekriige med al sin Evne, hvad enten den kom til Orde som politisk Lovløshed eller som selvtagen Frihed til at eksperimentere med Folkets aandelige og legemlige Sundhed. Og at han i dette Forhold hverken kendte Personsanseelse eller Familjehensyn, havde han tidligere givet tilstrækkeligt Bevis paa.

Trods Tilsløringen blev Meningen forstaaet, og Dagen efter indeholdt Egnens Blade i deres Referat af Mødet en Gengivelse af Præstens Erklæring tilligemed Kommentarer. Hans Partis særlige Organ „Folkebladet“ aftrykte den ordret og med spærret Skrift.

Da han hen paa Eftermiddagen kom hjem fra et Sygebesøg, stod hans Broders lille Vogn foran Indgangsdøren og kogte, og inde i sin Stue fandt han Doktoren selv, der sad ved Bordet og sagde Goddag uden at rejse sig.

„Jeg har ventet paa dig ... Jeg maa vide, hvordan det forholder sig. Anerkender du „Folkebladets“ Referat af din Udtalelse igaar? Jeg tænker naturligvis paa de Ord om mig og min Virksomhed, som Bladet paastaar er autentiske?“

Præsten, der havde været meget bleg, da han kom ind, stillede sig hen ved sin Pult.

„Du maa forandre din Tone, Povel, dersom vi to skal tale sammen. Naar du har læst Referatet, saa veed du, at de Ord, du taler om, blev mig aftvungne. Hvad selve mit Standpunkt angaar, saa kan det jo ikke overraske dig. Dertil har vi for ofte talt om det, der skiller os.“